

Juli Garreta s'autodefineix així: «El meu pensament és el de crear lliurement, la meva música és indòmita, va allà on vol, de la manera que vol, impetuosament, només té dues brides: les del que l'ha inspirada. La definició més clara que s'ha fet de la meva obra fou la del mestre Millet mentre escoltava una sardana: «Que és salvatge això!», digué. Això és salvatge, primitiu, de dret als sentiments, que no variaran per més generacions que vinguin...». «La figura femenina té molts encants per a mi. La considero l'àmfora de les petites gràcies. La gràcia de caminar, la gràcia d'un somriure, la gràcia d'un pentinat, la gràcia d'un rostre maliciós..., tot això deixa una empremta lleugera en el meu esperit. Res d'abassegat ni inquietant. Un minut d'encís i prou. Per la mercè d'aquest moment que m'ha estat donat i que em deixa un contentament íntim, no tinc paraules a to, el llenguatge dels sons m'és més adaptable». «Tinc les arrels ací, la Costa Brava amb les seves cales i platges assolellades, la tramuntana, les suredes, en resum, tot això d'ací, em parla i jo ho entenc, perquè sóc fet per a entendre-ho. Vull dir que els meus ulls i la meva ànima són sensibles a tot el que conté aquest racó de món».

L'altre aspecte que marca el nostre compositor, és més circumstancial. Garreta neix i viu en una «vila espiritual» molt característica del seu temps: Sant Feliu de Guixols. L'existència d'un nucli d'esperits selectes, desperts i intel·ligents i a la vegada molt afeccionats a la música dona una empremta a la seva producció. Durant molts anys Garreta i un grup d'amics sovintegen en sessions musicals, en les quals interpreten ells mateixos als grans mestres de la música de tot temps.

En aquells moments també, Catalunya bullia en el desplegament plètdric de tota manifestació cultural. La música hi jugava un gran paper. És l'època de l'Orfeo Català, del Palau de la Música Catalana, de Pau Casals, i dels innumbrables orfeons i cobles arreu del país.

Alguns dels elements cultes de la comarca havien apoiat i esperonat sempre a Garreta. Joan Carreras i Dagas, professor de l'Escola de Música de la Bisbal, organista de la parròquia i fundador de la cobla «La Principal de la Bisbal» era a qui sotmetia Garreta els seus treballs de joventut. El prestigi musical de Carreras i Dagas donà, segurament, una bona empenta als primers passos (sempre insegurs) del compositor. La cobla «La Principal de la Bisbal», era la intèrpret fidel de les seves sardanes. Fou aquesta cobla que donà a conèixer «La Fada» en el concurs de cobles, convocat per l'Ajuntament de Barcelona a iniciativa de Cambó, l'any 1902. Aquesta sardana provocà una forta polèmica. Hom elogià al compositor com a músic renovador i revolucionari. A través de «La Principal de la Bisbal», Garreta va conèixer a Pau Casals. L'amistat amb Casals fou decisiva. L'Orquestra Pau Casals interpretava sovint obres del compositor guixolenc en els seus concerts al Palau de la Música Catalana, de Barcelona.

Garreta va morir a l'edat de 50 anys, en plenes facultats creadores. Ens deixà una extensa producció: cap a vuitanta sardanes, cançons, música de cambra i les excel·lents peces simfòniques: «Scherzo», «Preludi Mediterrani», «Les Illes Medes», «Suite en Sol» (Suite empordanesa) i el poema «Pastoral».

JORDI FRIGOLA I ARPA